

" মৰমৰ সন্তানসকল – বুদ্ধি ক ইফালে - সিফালে ত্ৰমিত কৰাৰ পৰিৱৰ্তে ঘৰত (পৰমধামত) পিতাক স্মৰণ কৰা , দূৰ - দূৰ গৈ লৈ
বুদ্ধিক লৈ যোৱা - ইয়াকে স্মৰণৰ যাত্ৰা বুলি কোৱা হয় "

প্ৰশ্ন: যি সন্তানে সঁচা অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰে তেওঁৰ চিন কি হ'ব ?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- 1- সঁচা অন্তৰেৰে স্মৃতিত থকা সন্তানসকলৰ দ্বাৰা কেতিয়াও কোনো বিকৰ্ম হ'ব নোৱাৰে।
তেওঁলোকৰ দ্বাৰা এনেকুৱা কৰ্ম নহ'ব যাৰ কাৰণে পিতাৰ গ্লানি হয়। তেওঁলোকৰ ব্যৱহাৰ অতি মধুৰ
হ'ব। 2- তেওঁলোক ভোজনৰ সময়তো স্মৃতিত থাকিব। নিদ্ৰাৰ পৰাও সময়ত স্বতঃ জাগি উঠিব।
তেওঁলোক বহুত সহনশীল আৰু বহুত মিঠা হ'ব। পিতাৰ পৰা কোনো কথা লুকুৱাই নাৰাখিব।

গীত: আমাৰ তীৰ্থ অনন্য (হামাৰে তীৰ্থ ন্যাৰে হে)

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়, কোনোবাই নিৰাকাৰ পিতাক বুজি পায়, কোনোবাই সাকাৰ পিতাক বুজি
পায়, কোনোবাই মাতা-পিতাক বুজি পায়। এই মাতা-পিতাই বুজায় যদিও মাতা বেলেগ আৰু পিতা বেলেগ হৈ যায়। যদি
নিৰাকাৰে বুজায় তেন্তে নিৰাকাৰ বেলেগ, সাকাৰ বেলেগ হৈ যায়। কিন্তু এয়া বুজাওতাজন হৈছে পিতা। তোমালোক
সন্তানসকলেও এইটো জানা যে পাৰ্থিৱ তীৰ্থ আৰু আত্মিক তীৰ্থ আছে। সেই পাৰ্থিৱ তীৰ্থ আধাকল্পৰ হয়, যদি কোৱা হয় যে
জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰা এয়া চলি আহিছে তেন্তে এনেকৈ বুজিব যে আৰম্ভণিৰ পৰা এয়া চলি আছে, এয়া অনাদি। এনেকুৱাতো
নহয়, সেয়ে আধা কল্পৰ পৰা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতা আহি এই তীৰ্থসমূহৰ ৰহস্য বুজাইছে। মনমনাভৰ অৰ্থাৎ
আত্মিক তীৰ্থ। নিশ্চয় আত্মাসকলকে বুজায় আৰু বুজোৱাজন হৈছে পৰমপিতা। আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকেই
নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকৰ তীৰ্থলৈ যায়। এয়াও হৈছে আধা কল্পৰ ৰীতি-প্ৰথা। সকলোৱে তীৰ্থ কৰে কিন্তু সেই তীৰ্থ
স্থানবোৰে কাকো সংগতি দিব নোৱাৰে। তেওঁলোক নিজেই বাৰে বাৰে তীৰ্থলৈ গৈ থাকে। অমৰনাথ, বদীনাথলৈ
বছৰ-বছৰ ধৰি তীৰ্থ কৰিবলৈ যায় আকৌ চাৰি ধামৰ যাত্ৰা কৰে। এতিয়া এই আত্মিক তীৰ্থৰ বিষয়ে কেৱল
তোমালোকেহে জানা। আত্মিক পৰম পিতাই বুজাইছে - মনমনাভৰ আৰু পাৰ্থিৱ তীৰ্থ আদি সকলো এৰা, মোক স্মৰণ
কৰিলে তোমালোক সঁচা স্বৰ্গলৈ গুচি যাব। যাত্ৰা মানে অহা-যোৱা। সেয়াতো এতিয়াহে হয়। সত্যযুগত যাত্ৰা নহয়।
তোমালোক সদাকালৰ বাবে স্বৰ্গৰ আশ্ৰমত বহিবাগৈ। ইয়াততো মাত্ৰ নামহে ৰাখে। বাস্তৱত স্বৰ্গ আশ্ৰম ইয়াত নাথাকে।
স্বৰ্গ আশ্ৰম বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়। নৰকক এইটো নাম দিব নোৱাৰি। নৰকবাসী নৰকতে থাকে, স্বৰ্গবাসী স্বৰ্গত
থাকে। ইয়াততো পাৰ্থিৱ আশ্ৰমলৈ গৈ আকৌ উলটি আহে। এয়া বেহদৰ পিতাই বুজায়। বাস্তৱত সঁচা বেহদৰ গুৰু এজনেই।
বেহদৰ পিতাও এজনেই। যদিও তেওঁলোকে গুৰু আগাখান বুলি কয় কিন্তু তেওঁ কোনো গুৰু নহয়। সংগতি দাতাতো নহয়।
যদি সংগতি দাতা হ'লহঁতেন তেন্তে নিজেও গতি-সংগতিলৈ গ'লহঁতেন। তেওঁক গুৰু বুলি কোৱা নহ'ব। এয়াতো মাত্ৰ
নাম ৰাখি দিছে। শিখসকলে কয় - সংগুৰু অকাল। বাস্তৱত সংগী অকাল এজনেই পৰামাত্মা যাক সংগুৰু বুলিও কোৱা
হয়। তেৱেঁই সংগতি কৰাওঁতা। ইচ্ছামী, বৌদ্ধী বা ব্ৰহ্মা আদিয়ে সংগতি কৰিব নোৱাৰে। যদিও কয় - গুৰু ব্ৰহ্মা, গুৰু
বিষ্ণু। এতিয়া গুৰু বুলি যদিও ব্ৰহ্মাক কোৱা হয় বাকী গুৰু বিষ্ণু, গুৰু শংকৰতো হ'ব নোৱাৰে। গুৰু ব্ৰহ্মাৰ নাম নিশ্চয়
আছে। কিন্তু ব্ৰহ্মা গুৰুৰো গুৰু থাকিব নহয় জানো। সংগী অকালৰতো কোনো গুৰু নাই। তেওঁ এজনেই সংগুৰু। কেৱল
এজনৰ বাহিৰে বাকী অন্য কোনো গুৰু বা ফিল'চফাৰ (দাৰ্শনিক) বা স্পিৰিচুয়েল নলেজ (আধ্যাত্মিক জ্ঞান) দিওঁতা নাই।
বুদ্ধ আদিয়েতো নিজৰ পিছে পিছে সকলোকে লৈ আহে। তেওঁ ৰজো তমো অৱস্থালৈ আহিবই লাগিব। তেওঁ কোনো
সংগতিৰ বাবে নহে। সংগতি দাতা বুলি এজনেই নাম আছে, যাক আকৌ সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। তেন্তে আকৌ গুৰু
কৰাৰ কি প্ৰয়োজন। ময়ো গুৰু, তুমিও গুৰু, মইও শিৱ, তুমিও শিৱ - ইয়াৰ পৰাতো কাৰো পেট নভৰে। অৱশ্যে হয়, পৱিত্ৰ
হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মান আছে কিন্তু সংগতি দিব নোৱাৰে। তেওঁতো এজনেই যাক সঁচা গুৰু বুলি কোৱা হয়।
গুৰুতো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। শিকোৱা ওস্তাদ জনকো গুৰু বুলি কোৱা হয়। তেৱোঁ ওস্তাদ হয়। মায়াৰ লগত যুঁজিবলৈ
শিকায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ত্ৰিকাল-দৰ্শিতাৰ জ্ঞান আছে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী হোৱাগৈ। সৃষ্টি চক্ৰক
জনা জনেই চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হয়গৈ। ডাৰমাৰ (নাটকৰ) চক্ৰক বা কল্পবৃক্ষৰ আদি-মধ্য-অন্তক জনা একে কথা। বহুত শাস্ত্ৰত
চক্ৰৰ কথা লিখা আছে। ফিল'চফিৰ (দৰ্শনৰ) কিতাপ বেলেগ হয়। কিতাপো বহুত প্ৰকাৰৰ হয়। ইয়াত তোমালোকৰ
কোনো কিতাপৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোককতো পিতাই যি শিকায়, সেয়া বুজিব লাগে। পিতাৰ প্ৰপাৰ্টিৰ (সম্পত্তিৰ)
ওপৰততো সকলো সন্তানৰ অধিকাৰ থাকে। কিন্তু স্বৰ্গত সকলোৰে একে ধৰণৰ সম্পত্তিতো নাথাকিব। সেই সকলৰেই ৰাজ্য

হ'ব যি পিতাৰ হৈছে। 'বাবা' বুলি ক'লে আৰু অলপ হলেও জ্ঞান শুনিলে, তেন্তে অধিকাৰী হৈ যায়। কিন্তু ক্ৰমানুসৰি। ক'ত বিশ্বৰ মহাৰজা আৰু ক'ত প্ৰজা, দাস-দাসী। এই গোটেই ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। পিতাৰ হৈ গ'লে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পায়। উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় পিতাৰ পৰা। কিন্তু এয়া নতুন কথা হোৱাৰ বাবে মনুষ্যই বুজি নাপায়। পিতাই বুজায় - সত্য যুগত বিকাৰ নাথাকে। মায়াই নাথাকে গতিকে বিকাৰ ক'ৰ পৰা আহিব। মায়াৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। এয়া হৈছে ৰাৱণৰ পাঁচ শিকলি। তাত এয়া নাথাকে। বেছি ডিচকাচ (আলোচনা) কৰিব নালাগে। সেয়া হৈছেই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। বাকী সন্তান জন্ম হোৱা, সিংহাসনত বহা, মহল আদি সজাৰ ৰীতি-প্ৰথা থাকিব - সেয়া নিশ্চয় ভালেই হ'ব কিয়নো স্বৰ্গ হয়।

পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, এই আত্মিক যাত্ৰাত তোমালোকে নিৰন্তৰ বুদ্ধিযোগ লগাই থাকিব লাগে। এয়া বহুত সহজ। ভক্তি মাৰ্গতো ৰাতিপুৱা উঠে। জ্ঞান মাৰ্গতো ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু কোনো কিতাপ আদি পঢ়িব নালাগে। কেৱল পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো এতিয়াসৰু-ডাঙৰ সকলোৰে মৃত্যু সমাগত। মৃত্যুৰ সময়ত কয় - ভগৱানক স্মৰণ কৰা। অন্তকালত যদি ভগৱানক স্মৰণ নকৰা তেন্তে স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰিব। পিতায়ো কয় - মনমনাভৱ। এই দেহকো মনত পেলাব নালাগে। আমি আত্মা এক্টৰ (ভাওৰীয়া) হওঁ, শিৱ বাবাৰ সন্তান হওঁ। নিৰন্তৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। সৰু লৰা-ছোৱালীকতো কোৱা নহ'ব যে ভগৱানক স্মৰণ কৰা। কিন্তু ইয়াত সকলোকে ক'বলগীয়া হয়, কাৰণ সকলোৱে পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব, পিতাৰ সৈতেহে বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। কাৰো সৈতে কাজিয়া-পেচাল কৰিব নালাগে। ই বৰ ক্ষতিকাৰক। কোনোবাই কিবা কলেও ক্ৰক্ষেপ কৰিব নালাগে যেন একো শুনাই নাই। বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিব নালাগে যাৰ কাৰণে কাজিয়া সৃষ্টি হৈ যায়। সকলো কথাতে সহনশীলো হ'ব লাগে, আকৌ বুজিবও লাগে পিতা, পিতাও হয়, ধৰ্মৰাজো হয়। কিবা যদি কথা থাকে তেন্তে পিতাক ৰিপ'ৰ্ট কৰা (জনোৱা)। তেতিয়া ধৰ্মৰাজৰ ওচৰ পাই যাব আৰু শাস্তি পাব। পিতাই কয় - মই সুখ দিওঁ। দুখ অৰ্থাৎ শাস্তি ধৰ্মৰাজে দিয়ে। মোৰ শাস্তি দিয়াৰ অধিকাৰ নাই। মোক শুনোৱা, শাস্তি ধৰ্মৰাজে দিব। বাবাক শুনালে মন পাতল হৈ যাব কাৰণ এওঁ তথাপি সোঁহাত স্বৰূপ হয়। সৎগুৰুৰ নিন্দুক তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। ৰায়তো ধৰ্মৰাজেহে দিব যে দোষ কাৰ? তেওঁৰ পৰা একো লুকাই নাথাকে। ক'ব ড্ৰামা অনুসৰি ভুল কৰিলা, কল্পৰ আগতেও কৰিছিলো নিশ্চয়। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে ভুল কৰিয়েই থাকিবা, তেন্তে নিৰ্ভুল কেনেকৈ হ'বা? যদি ভুল হৈ যায় ক্ষমা বিচাৰিব লাগে। বেংগলত কাৰোবাৰ ভৰি লাগি গ'লে ততালিকে ক্ষমা বিচাৰে। ইয়াততো ইজনে সিজনক গালি দিবলৈ আৰম্ভ কৰে। আচৰণ বহুত ভাল হ'ব লাগে। পিতাইতো বহুত শিকায়, কিন্তু বুজি নাপালে বুজা যায় এওঁৰ ৰেজিষ্টাৰ বেয়া। নিন্দা কৰাই থাকিলে পথভ্ৰষ্ট হৈ যাব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ বিকৰ্মৰ বোজাতো আছেই। তাৰ শাস্তিতো ভুগিবই লাগিব। আকৌ ইয়াত থাকি যদি বিকৰ্ম কৰা তেন্তে তাৰ এশগুণ শাস্তি পাবলগীয়া হয়। শাস্তিতো পাবই। যেনেকৈ বাবাই কাশী কলৱতৰ উদাহৰণ দিয়ে। সেয়া হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ। এয়া জ্ঞান মাৰ্গৰ কথা। এফালে আগৰ জন্মৰ বিকৰ্ম আছে, আনফালে আকৌ এই সময়ত যি কৰা তাৰ শাস্তি এশগুণ হৈ যায়। বহুত কাঢ়া শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব। পিতাইতো প্ৰতিটো কথাই বুজায়। একো পাপ নকৰিবা, নিৰ্মোহী হোৱা। কিমান পৰিশ্ৰম হয়! এই মস্মা-বাবাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এওঁলোকক স্মৰণ কৰিলে জমা নহ'ব। ইয়াত (ব্ৰহ্মা তনত) শিৱবাবা আহে গতিকে স্মৰণ শিৱবাবাকহে কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে, এওঁৰ তনত শিৱ বাবা আছে সেয়েহে তেওঁ স্মৃতিত থাকিব। নহয়, শিৱ বাবাকতাত (পৰমধামত) স্মৰণ কৰিব লাগে। শিৱ বাবা আৰু চুইট হোমক (মিঠা ঘৰক) স্মৰণ কৰিব লাগে। জিনৰ দৰে বুদ্ধিত স্মৃতি থাকিব লাগে - শিৱবাবা তাত থাকে, শিৱবাবাই ইয়ালৈ আহি বুজায়, কিন্তু আমি তাতহে স্মৰণ কৰিব লাগে, ইয়াত নহয়। বুদ্ধি দূৰলৈ যাব লাগে, ইয়াত নহয়। এই শিৱবাবাতো গুচি যাব। শিৱবাবা এই এজনৰ তনতে আহে। মস্মাৰ তনত তেওঁক দেখা পাব নোৱাৰি। তোমালোকে জানা এওঁ (ব্ৰহ্মা) পিতাৰ ৰথ, কিন্তু তেওঁৰ চেহেৰা চাব নালাগে। বুদ্ধি তাত লাগি থাকিব লাগে। ইয়াত বুদ্ধি থাকিলে ইমান মজা নালাগিব। এয়া কোনো যাত্ৰা নহ'ল। যাত্ৰাৰ সীমা তোমালোকৰ তাত আছে। এনেকুৱা নহয় যে, বাবাকে চাই থাকিবা কাৰণ তেওঁৰ তনত শিৱ বাবা আছে। তেতিয়া ওপৰলৈ যোৱাৰ অভ্যাস নোহোৱা হৈ যাব। পিতাই কয় - মোক তাত স্মৰণ কৰা, বুদ্ধিৰ যোগ তাত লগোৱা। কোনোবা বুদ্ধিহীনে ভাবে যে বাবাকে বহি চাই থাকিম। হেৰ' বুদ্ধি চুইট হোমত লগাব লাগে। শিৱবাবাতো সদায় ৰথত নাথাকে। ইয়ালৈ আহি মাত্ৰ সেৱা কৰিব। ৰথত প্ৰৱেশ কৰি সেৱা কৰি আকৌ গুছি যাব। বলধৰ ওপৰত সদায় আৰোহী হ'ব নোৱাৰে। গতিকে বুদ্ধি তাত থাকিব লাগে। বাবা আহে, মুৰুলী শুনাই গুছি যায়। তেওঁৰ বুদ্ধিও তাতে থাকে। যথায়থ মাৰ্গ ধৰিব লাগে। নহ'লে বাৰে বাৰে মাৰ্গৰ পৰা বাগৰি যায়। এওঁৰ তনত অলপ সময়হে থাকে। এওঁৰ তনত শিৱবাবাই যদি নাথাকে স্মৰণ কিয় কৰিবা? মুৰুলীতো এৰোঁ শুনাব পাৰে, এওঁৰ তনত কেতিয়াবা থাকে, কেতিয়াবা নাথাকে। কেতিয়াবা ৰেষ্ট (জিৰণি) লয়। তোমালোকে তাত স্মৰণ কৰা। কেতিয়াবা বাবাৰ চিন্তন চলে - ড্ৰামা অনুসৰি কল্পৰ আগতে আজিৰ দিনটোত যি মুৰুলী শুনাইছিলো সেয়াই গৈ শুনাম। তোমালোকেও ক'ব পাৰা যে কল্পৰ আগতে, পিতাৰ পৰা যিমান উত্তৰাধিকাৰ লৈছিলো, সিমানই ল'ম। শিৱবাবাৰ নাম

নিশ্চয় ল'ব লাগিব। কিন্তু কেনেকৈ ল'ব সেয়া কোনেও নাজানে। পিতা নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহিব। পিতাৰেই পৰিচয় দিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল এওঁক বহি চাই থাকিব লাগে। বাবাই বুজাইছে - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা, নহ'লে পাপ হৈ যাব। নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগিব, নহ'লে বিকৰ্মৰ বিনাশ নহ'ব। অতি উচ্চ লক্ষ্য। মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ নিচিনাতো নহয়। এনেকুৱা নহয়, ভোজনত প্ৰথমে মনত পেলালা আৰু তাৰ পিছত পাহৰি গ'লা, এনেকৈয়ে ভোজন খাবলৈ ধৰিলা। নহয়, গোটেই ভোজনৰ সময়তে স্মৰণ কৰিব লাগে। পৰিশ্ৰম আছে। এনেয়ে জানো উচ্চ পদ পাবা। তেতিয়া হ'লে চোৱা, কোটিৰ মাজত ৪ (আঠ) ৰত্নহে উত্তীৰ্ণ হয়। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগিব এয়াতো কাৰো বুদ্ধিত নাথাকিব। তেওঁৰ বুদ্ধিতো নাছিল। এতিয়া চিন্তা কৰা হয় যে, ৪৪ জন্ম কোনে পায়? নিশ্চয় যিয়ে প্ৰথমে আহে সেয়া হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। এয়া হ'ল সকলো বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। পিতাই বুজায় - হাতেৰে কাম কৰা, অন্তৰেৰে স্মৰণ কৰা। লাগিলে ধান্দা আদিতো থাকা, কিন্তু নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। এয়া হ'ল যাত্ৰা। তীৰ্থলৈ গৈ আকৌ ঘূৰি আহিব নালাগে। তীৰ্থ বহু মনুষ্যই কৰে, এতিয়াতো তাতো লেতেৰা হৈ গৈছে। নহ'লে তীৰ্থ স্থানতো কেতিয়াও বৈশ্যালয় নাথাকে। এতিয়া কিমান ব্ৰষ্টাচাৰ হৈ গৈছে। ইয়াত এজনেতো গৰাকী নহয়। ততালিকে গালি দিবলৈ আৰম্ভ কৰে। আজি চিফ মিনিষ্টাৰ (মুখ্যমন্ত্ৰী) হৈছে, কালিলৈ তেওঁকো অপসাৰিত কৰি দিয়ে। মায়াৰ বশবৰ্তী হৈ যায়। পইচা গোড়ায়, ঘৰ বনায়, ধনৰ পিছত চুৰ কৰিবলৈ লয়। তোমালোকে এতিয়া স্বৰ্গলৈ যাবলৈ প্ৰস্তুতি চলাই আছা। সেয়াই স্মৃতিত আহিব লাগে। ধাৰণাও হ'ব লাগে। মুৰুলী লিখি আকৌ ৰিভাইজ কৰিব লাগে। সময়তো বহুত পোৱা যায়। ৰাতি বহুত সময় আছে। ৰাতি জাগি থাকিলে অভ্যাস হৈ যাব। যিয়ে বাবাক সঁচা অন্তৰেৰে স্মৰণ কৰিব তেওঁ স্বতঃ জাগি যাব। বাবাই অনুভৱ শুনায়। কেনেকৈ ৰাতি জাগি যায়। এতিয়াতো টোপনিৰ বাবে আৰুহে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। হয়, স্কুল কাম কৰিলেও শৰীৰ ভাগৰি পৰে। বাবাৰ ৰথ চোৱা, কিমান পুৰণা। বিচাৰ কৰা, বাবা পতিত দুনিয়ালৈ আহি কিমান পৰিশ্ৰম কৰে! ভক্তি মাৰ্গতো পৰিশ্ৰম কৰিছিল, এতিয়াও পৰিশ্ৰম কৰে। শৰীৰো পতিত, দুনিয়াও পতিত। বাবাই কয় - মই আধাকল্প বহুত আৰাম কৰো, কোনো চিন্তা কৰিবলগীয়া নহয়। ভক্তিমাৰ্গত বহুত চিন্তা কৰিবলগীয়া হয় সেয়েহে পিতাক দয়াশীল বুলি গায়ন কৰা হয়। অ'চেন অৱ নলেজ (জ্ঞানৰ সাগৰ), অ'চেন অৱ ৱ্লিছ (আনন্দৰ সাগৰ), কিমান মহিমা কৰা হয়। সেই পিতাই এতিয়া আমাক পঢ়ায় আৰু কোনেও পঢ়াব নোৱাৰে। অচ্ছা।

অচ্ছা, অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(১) কাকোৰে বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিব নালাগে। কোনোবাই কিবা ক'লেও ক্ৰক্ষেপ কৰিব নালাগে। সহনশীল হ'ব লাগে। সৎগুৰুৰ নিন্দা কৰিব নালাগে।

(২) নিজৰ ৰেজিষ্টাৰ বেয়া হ'বলৈ দিব নালাগে। ভুল হ'লে পিতাৰ আগত সকলো কৈ ক্ষমা খুজিব লাগে। তাত (পৰমধামত) স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: কাষৰিয়া কৰাৰ পৰি ৱৰ্তে নিজকে এডজাষ্ট (সমন্বয়) কৰোঁতা সহনশীলতাৰ অৱতাৰ হোৱা কিছুমান সন্তানৰ সহন শক্তি কম সেয়েহে কিছুমান সবু কথাতো চেহেৰা বহুত সোনকালে সলনি হৈ যায়, তেতিয়া ভয়াৰ্ত হৈ স্থান পৰিৱৰ্তনৰ বিষয়ে ভাবিব বা যাৰ পৰা আমনি পাইছে তেওঁকেই সলাই পেলাব, নিজৰ পৰিৱৰ্তন নকৰে, কিন্তু নিজকে আনৰ পৰা কাষৰিয়া কৰি ল'ব সেইবাবে স্থান বা আনক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সলনি নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰা, সহনশীলতাৰ অৱতাৰ হৈ যোৱা। সকলোৰে লগত নিজকে এডজাষ্ট (সমন্বয়) কৰিবলৈ শিকা।

স্লোগান: * স্লোগান :- পৰমার্থৰ আধাৰত ব্যৱহাৰ কৰি সিদ্ধ কৰা - এয়াই যোগীৰ লক্ষণ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!